

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARĂDULUI

De încheierea anului școlar.

*Domnule Director,
On. Corp profesoral,
Iubită tinerime școlară,*

Când plugarul răstoarnă și ultima brazdă a holdei, uită toată „greutatea și zăduful zilei”. Un sentiment de bucurie, de încredere în sine, copleșește sufletul lui atunci.

Sunt convins, că astfel de sentimente curate, de satisfacție morală, copleșesc sufletele tuturor, — profesor și elev, — și în special ale voastre dragi școlari azi, după ce ați îndeplinit și ultimele obligații, împreunate, cu munca grea a unui an de școală; căci cu adevărat muncă grea este aceea, pe care o îndeplinește neîntrerupt un elev în decursul unui an sau în cursul unui șir de ani, pentru formarea personalității sale intelectuale-morale.

Reasumând succint rezultatul anului școlar, cred sincer, că pe lângă comoara cunoștințelor și nobleța sporită a sentimentelor, duceți și amintirea multor momente de nobilă străduință, de laudabilă întrecere; amintirea atâtor succese, obținute sub conducerea harnicilor voștri profesori, afară de cadrele vieții școlare, în tot atâtea manifestări culturale, prin cari s'a consacrat bunul nume al acestei școle. Duceți bucuria și în succesul obținut, răsplata, cu care datorați bunilor voștri părinți, cari vă așteaptă cu drag.

Dar pe de altă parte privind în urmă nu putem uita că acest an înmormântează în sine o faptă atât de sinistă din viața școlărească, — crima celor trei nefericiți elevi, ai capitalei, — încât ea va fi evocată, ca un dureros și caracteristic memento al vremii.

Ce avem de a face cu ea? Noi personal nimic! Dar totuși nu putem neglija împrejura-rea, că aceasta grozavă rățăcire, a tras atenția lumii asupra vieții școlare.

Plini de îngrijorare oamenii de bine au analizat structura vieții școlărești, raportul ei cu viața familiei, cu aceea a societății și s'a verificat încă odată adevărul, că aceea ce formează caracteristica esențială a valorii morale a omului decurge, nu din știința, ci din conștiința lui, nu din erudiția în sine, ci din nobleța sufletului lui.

Și așa veți înțelege deci și voi, că bogăția cunoștințelor cu care ați înzestrat mintea voastră primește o valoare morală pozitivă numai în măsura, în care acestea cunoștințe au și vor avea la bază sentimente morale, conștiința curată.

Nu uitați dragi copii, că cercetătorii ochi ai societății n'au încetat de a fi îndreptați spre voi, și mai ales spre voi, viitorii învățători, ai neamului.

Nu mă îndoiesc, că și în decursul vacanței atât vorbele, cât și faptele voastre vor fi de așa natură, ca prin ele să vă înălțați voi, și să se înalte școala, în stima celor ce vă aud vorbind sau vor vedea faptele voastre.

Este aceasta datorința fiecărui elev, cum este datorința fiului bun, de a grăi cu cinste și reverință despre casa părintească. Să faceți, ca reîntorcându-vă la anul ce vine, pentru continuarea muncii, să nu aveți acelea remușcări de conștiință, pe cari le are copilul renitent, care a jignit pe mama sa, în absența ei.

În special o vor face aceasta, — în interesul lor propriu, — absolvenții școlii, învățătorii de mâine, cari, cu lumina cunoștinței lor, cu entuziasmul tinereții lor, cu nobleța sentimentelor lor, vor contribui la înălțarea sufletescă, nu numai a celor încredințați direct

conducerii lor, ci prin pilda vieții lor, și a celorla în mijlocul cărora vor trăi. Ca să o poată face aceasta, să-și aducă aminte, că Mântuitorul a spus, — la despărțire, — ucenicilor săi: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre, să preamărească, pe Tatăl vostru cel din ceriuri“.

Este aceasta o scumpă și luminoasă indicație, pentru voi, cari vă veți răspândi peste întinsul țării cu misiunea de apostolat.

În prezent viața culturală a statului, se confundă cu activitatea școlii. Conștiința învățător, va face din catedra sa un altar; conștiința învățător nu va uita de obligațiile sale sufletești; nu va uita de sfânta biserică, nu numai de teama legii care obligă, ci din îndemn propriu, rămânând, aceea minunată „sare a pământului“, „lumină a lumii“, prin care se preamărește Dumnezeu între oameni.

Întru împlinirea acestei datorințe, sunt sigur veți avea nenumărate exemple de imitat în viața harnicilor generații de învățători înaintași.

În munca voastră să vă sprijiniți reciproc, ca niște frați. Bunele raporturi colegiale, vă vor înălța în ochii celor ce vă cunosc.

Înainte de a vă despărți de aceasta școală, nu uitați, că sunteți datori a mulțami bunilor voștri profesori, sub conducerea cărora ați încheiat cu bine cursul școlar. Deși nu mă îndoiesc de sentimentele de grațitudine, ce le aveți pentru școală, și cei ce o conduc, totuși simt, că în perspectiva prea apropiată, ce ne desparte, de munca depusă aici, nu puteți aprecia în lumină clară, grija lor, munca lor, în conducerea și formarea personalității voastre. În mijlocul frământărilor vieții, sigur — și voi ca atâtea alte generații de școlari — „vă veți aduce aminte de îndrumările, sfaturile, de dragostea lor și sunt convins, că în măsura aceea va spori respectul vostru pentru ei.“

Dar ori cât ne-am fi nizuit noi, — dascăli s'au școlari, fără ajutorul puterii dumnezeiești, — nimic nu am fi fost.

Spre puterea, înțelepciunea, sfințenia, bunătatea, dreptatea, pe cari sufletele noastre le simte, cu desăvârșire intrupate în Dumnezeu, — se îndreaptă sufletele noastre azi. Adorarea lui o facem străduindu-ne de-a pururea de a-i fi asemenea și suntem datori, căci în acest sens suntem creați „după chipul și asemănarea lui.“

Cu smerenie plecând deci genunchii sufletului nostru să zicem: Doamne Dumnezeu îndurării și al bunătății, mulțămim Ție că

ne-ai ajutat, — că a Ta este mărirea și puterea a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Dumh. Amin.

Timișoara, la 24 Iunie 1934.

Pr. Melentie Șora

† Pr. Mihaiu Goldiș.

Un anunț, încadrat în negru, ne aduce trista știre despre moartea preotului Mihaiu Goldiș din Șepreuș. Știrea aceasta este cu atât mai tristă, cu cât nimeni nu s'a așteptat la o moarte atât de nemiloasă, care să răpească viața unui om în vârsta bărbăției.

Durerea pe care o îndură soția și radele decedatului, o împărtășim și noi, și rugăm pe Dumnezeu ca sufletul celui mutat de aici, în sânul lui Avram, să-l odihnească și cu dreptii să-l numere, iar celor întristați să le dăruiască mângăierea sa.

Pr. Mihai Goldiș s'a născut în Mocirla jud. Bihor, la 10 Mai 1893. Studiile liceale le-a terminat la liceul din Beluș, unde a luat bacalaureatul. Teologia a studiat-o la Arad. În 1918 e hirotonit întru preot pentru postul de capelan cu drept de succesiune pe lângă preotul Petraș, din Șepreuș, iar după moartea acestuia, în 1925, urmează ca paroh, unde păstorește până la 14 Iulie a. c. prin firea sa blândă, și-a câștigat stima poporenților săi.

Îndurerata familie a dat următorul anunț:

Subscrișiți, cu inima frântă de durere, anunțăm tuturor rudeniilor, pretenților și cunoscuților, că prea iubitul nostru soț, frate, cumnat, nepot și unchi

MIHAIU GOLDIȘ

preot ort. rom. în Șepreuș

după scurte, dar grele suferințe de inimă, a răposat azi în 14 Iulie a. c. la 5 ore d. m. în etate de 42 ani și 17 ani ai fericitei căsătorii și preoții.

Rămășițele pământești ale răposatului au fost așezate spre odihnă vecinică Luni, 16 Iulie a. m. la 10 ore în cimitirul din Șepreuș.

Șepreuș, la 14 Iulie 1934.

Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Lilvia Goldiș n. Petraș soție, Goldiș Ioan, Nicolae, Alexandru, Ana și familiile lor *frați și soră*, Teodor Pinteru preot pens. și fam. Teodor Ciuhandu preot și fam. Petru, Constantin și Axentie Petraș și fam. *cumnat*, Aurel Gulu înv. pens. și soția Anastasia n. Avram *unchi, mătușe*, și numeroși nepoți și nepoate.

Anghira.

Zori mândre și sfoase pornit-au să s'arate
Când a plecat de-acasă un blet moșneog, bătrân
Sărman și năcăjit în drumul spre cetate
Sa-și scoată, dacă poate: — a domnilor dreptate.

Aruncă o privire la pruncul ofiliți
Inghemuiți pe prispe și neacoperiți
Și stratele din urmă i-le-a cărat juratul
Lăsându-le strânși pumni, gol sufletul și — oftatul.

Cu suflet răzvrătit și sângele în vine
Il năpădește plânsul, că azi nu are cine
Dragi vorbe să le 'mbie și caldă bunătate
Nici foc în vatră rece, și-o mână de bucate.

Sunt om sărac și schilav, — vedeți Măria Voastră
Un petec de pământ, atât ne-a hărăzit
Vitrega noastră soarte; atât am moștenit
Dela bătrânul tată, de-apururi pomenit.

Din truda noastră amară și aceste palme aspre
A Celui din cer vrere, venind de peste aște
Am ridicat căsuța ce ne-au sfințit preoții
Dar ne-a vândut-o legea și ne-a furat-o hoții.

Deatunci noi alergat-am cu lacrimi'e 'n ochi
Dar n'am găsit pe lume nici milă, nici păsare
Primitu-ne-a pământul în peșterile lui
Ne-am înfrățit de vii, cu umezeala lui.

Cu greeri și cu cârțiți noi ne-am împletit,
Nu ne răpesc nici hrana, nici tihna noastră bună,
Nici chiar năpârca rece de-ai mei prunci nu se leagă,
Ci spre ale noastre trupuri după căldur' aleargă.

La noi în sat sunt cantor de-aproape un sfert de veac
Toți oamenii pe mine și popa îl cinstesc
Femeile-l iubesc, căci mândru cuvântează
Iar eu cânt podobii la toți: „unde umbrează“

Dela Măria Voastră un singur lucru cer
Să știți blăstămul aspru ca trăznetul din Cer
Asupra tot ce minte și 'nșală mișlește
Să-mi ascultați deci ruga ce sună creștinește:

Surorile viclene pe cari le-ați ascultat
Au pângărit altare, — cu farmece-au lucrat
La slujbe deavolești întins-au ele mâna
Să-mi stoarcă moșioara — lăsată de bătrâna.

Zadarnic eu cercat am s' ajungem la obilire
Rugă, lacrimi și suspine, copilul 'n jurul meu
Plâneau și el amarul în care mă 'nnecam
E-au ne'ndurătoare, — să piarză — și sânul lui Avram.

Aci a stat pribeagul; sau poate-a isprăvit
Că toată a lui durere în piept s'a prăbușit...
De-odată el răcnit-a: tâmpit ca din abis
Și 'n mîntea lui acuma un nou crez s'a aprins;

Minciuna și trufia, hoția neoblirea
De-acuma înainte, stăpâne 'n lume sunt
Puterea e la deavol și în domeniul său
Nimic nu mai socoate, — nimic, nici Dumnezeu.

O adiere lină în clipa următoare
Ii luminase mîntea cuprinsă de turbare:
Nu, aci pe pământ, la vol dreptate nu-l
Dreptatea e la Domnul, în veci glorie Lui.

Pavel Popa.

Cea mai veche carte românească păstrată.

Di prof. Dr. D. Mazilu arată într'un articol publicat în „Gazeta Cărților“ din Ploiești că cea mai veche carte românească, ce s'a păstrat până acum este și cea mai veche tipăritură în limba română a Diaconului Coresi, având titlul „Intrebare Creștinească“. A fost descoperită abia în anul 1921 și donată Academiei Române. S'a tipărit în anul 1559 sau 1560. Înaintea acestei cărți s'a mai tipărit în limba română numai Catehismul românesc dela Sibiu în anul 1544, dar acesta nu s'a păstrat până astăzi.

Cercetătorii literari susțin că „Intrebarea creștinească“ reprezintă traducerea românească fie a unui catehism slavon, fie traducerea micului catehism german al lui Luther. După un prolog cuprinde 5 părți: 1. Decalogul, 2. Crezul, 3. Tatăl nostru, 4. Botezul și 5. Cuminecătura. Fiecare parte este însoțită de explicații sub formă de întrebări și răspunsuri pe 12 fol. Di prof. Dr. D. Mazilu afirmă că această carte este o compilație alcătuită de un localnic, probabil de Coresi, deci este o alcătuire originală, iar nu o traducere slugarnică

N. P.

De pe frontispiciul idealului nostru național.

Haosul în care plutim azi, dă prilej tuturor să trăiască timpuri de sguđuitoare criză morală, timpuri grele de sânge și ușoare de suflete; ne face să trăim timpurile materialismului ateu și a raționalismului plebeu cari toate subminează temeliiile Statului și ale Bisericii noastre naționale.

În fața acestei situații cu perspective atât de catastrofale e binevenită tendința de emancipare a Radicalismului Spiritual.

Dacă vrem o transformare radicală a răului pentru bine și frumos, pentru regenerarea morală a acestui neam, nu vom putea găsi alt sprijin decât numai în sensul, singurul ocrotitor și veșnic biruitor al moralei creștine, din care în mod involuntar emană o unitate de vederi, o acțiune comună, în munca ce fiecare e dator s'o presteze acolo unde e hărăzit să fie; o cunoștință de o unică cauză de care depindem, o cunoștință de un unic scop către care trebuie să tindem: de Dumnezeu și fericirea eternă.

E lucru în deobște cunoscut că dacă poporul român a înfrânt toate vicisitudinile noroase ale trecutului, apoi aceasta se datorește în mare parte sentimentelor sale naționale și religioase; feliinare cari au ars până la ziua sfântă a învierii noastre din mormântul milenar, când lată că de atunci ca prin miracol a venit delirul și mână străină în afară de sufletul neamului a făcut ca în rândul intelectualilor noștri în loc de patriotism și credință religioasă, să se infiripeze demagogismul politic și francmasoneria ruinătoare de țară și instituții strămoșești; iar în rândul clasei de jos în loc de ordine și disciplină să se infiripeze

sectarismul barbar și anarhic cu un zel de nesupunere față de oricând autoritate fie civilă, fie bisericească.

La aceasta s'a ajuns printr'o toleranță prea mare a umanismului de ocazie. Pentru cinstea și demnitatea omului ca ființă rațional liberă se cere o sucombare totală a umanismului de ocazie, o stimulare a individului în sfera preocupărilor sale cinstitute și disciplinate, o spiritualizare a muncii, o siguranță că patrimoniul câștigat își va sta la dispoziție atunci când necesitățile vieții le cer.

Patrimoniul fiecărei individualități poate să conlucre la fericirea umanității numai întrucât individul respectiv se simte legat prin aspirațiile sale de viața unei națiuni.

A fi legat de timp și de spațiu de tradițiuni și de interese comune, se ține de caracterul unui fiu al națiunii. Omul cel viu nu poate să trăiască decât numai într'o individualitate etnică determinată într'un caracter cultural determinat. Ori și ce conștiință națională în dezvoltarea sa istorică trebuie să ia astfel de direcțiune, încât faptele tuturor națiunilor să convergeze spre umanitatea nobilă, spre a ajunge la acea societate în care și prin care se operează grandioasa dezvoltare generală a civilizației. *La aceasta se va putea ajunge numai printr'o lungă meditație a calvarului de pe Golgota și nici decum pe sub perdeaua marxismului barbar și iudeomasonic.*

Un prim pas spre aceasta ar fi începerea unei sterilizări a notei disonante dintre adevăr și naționalism. Nota disonantă dintre adevăr și naționalismul nostru e părăsirea totală sau în parte a comorilor noastre spirituale și adoptarea de curente cu un zel pronunțat spre anarhie, reducându-ne prin aceasta forța la un maximum de impotență pasivă; ridicarea din substratul conștiinței noastre a tot ce e comun cu trecutul neamului nostru, condițiune „*sine qua non*” pentru viabilitatea elementului Daco-Roman în situația stratagemă dela Apusul și Răsăritul țării noastre.

Ceea ce-i comun în primul rând cu trecutul neamului nostru e Ortodoxismul nostru creștin. Ortodoxismul nostru creștin a dat neamului nostru acea putere morală, în virtutea căreia a fost singurul și sigurul vizionar și realizatorul unității sale naționale.

Să nu uităm că Biserica a devenit altarul neclințit al credinței, iar în vremurile de opresiune națională a fost singurul, pedestal sigur pe care putea să reînceapă opera de reclădire națională.

„Să nu uităm de viața vlădicilor și preoților din Ardeal, cari prin biserică duceau o viață proprie de politică românească. Ce au însemnat episcopii înființate în Ardeal de un Radu cel Mare de un Ștefan cel Mare, bisericile și mănăstirile zidite în Ardeal de un Matei Basarab de un Vasile Lupu de un Șerban Cantacuzino de un Const. Brâncoveanu și alții, toate, toate n'au fost altceva decât numai solii ale unității noastre naționale, iar cărțile de ritual, expresiuni ale unității limbii expresiuni a sufletului neamului”, zice P. S. Dr. Grigorie Gh. Comșa episcop.

A dezvolta și a menține în viață activitate credința strămoșească, e cheazăia unor vremuri mai bune. Credința noastră în aceste vremuri va deveni realitate, numai privită prin prisma național creștină.

Urmând acestor dictamente într'un viitor nu prea îndepărtat se va pune capăt acelei nestabilități sufletești din sânul neamului, care e provocată din partea agenților lui Rutherford și Rothermere etc. (E vorba de sectanții noștri), cari în esență nu sunt

altceva decât numai rămășițe de a comunismului moscovit și a revizionismului maghiar. *In sensul acesta se cere să fim pe prim plan antirevizioniști. Chestiunea sectelor religioase e o problemă de prim rang, care trebuie să fie rezolvată și numai atunci frontul naționalist va fi întărit și consolidarea neamului asigurată.*

Iată taina cuvintelor bardului nostru național: „*Ștergeți altarele de praf ca să strălucească mai tare, le păstrați și vă închinați lor*”.

Ștefan Lucaciu
student în teologie.

Rătăcirea Penticostalistă și darul limbilor

În primele veacuri ale creștinismului, credincioșii au avut *semne*, cari erau date pentru a fi cunoscuți dintre cei necredincioși și pentru ca să se întărească credința celor necredincioși (Mc. 16₁₇₋₁₈; I. Cor. 14₂₂).

Atunci creștinismul se asemena cu un copil mic (Mt. 11₁₆₋₁₇; I. Cor. 13₁₁; Efes. 4₁₃₋₁₆) și minunile aveau mare însemnătate, deoarece prin spaima lor se crea credința (Fapte 2₄₂₋₄₇; 5₁₂₋₁₆; 10₄₅₋₄₈). Dar nici atunci nu aveau toți acest har, decât cei aleși de Duhul Sf. (I. Cor. 12₂₈₋₃₁). Limbile aveau înțeles mai mult pentru propagandă și anume: apostolii cari erau evrei, au primit acest dar prin Duhul Sfânt, pentru a putea duce vestea evangheliei până la marginile lumii (Rom. 10₂₈), la toate națiunile (Mt. 28₁₈₋₂₀; Fapte 2₄₋₁₂).

Peste tot, atunci erau la credincioșii aleși de Duhul Sfânt trei *semne*: limbile, prorociile și cunoașterea fără învățătură a evangheliei (I. Cor. 13₈), care până atunci, era o taină ținută de veacuri ascunsă și păstrată în Sf. Tradiție, iar în timpul din urmă scrisă prin darul Duhului Sfânt în Sfânta Scriptură. (Rom. 16₂₅₋₂₆). (Aici nu înțelegem și tainele împărăției, cari au fost date de Duhul Sfânt numai apostolilor și urmașilor acestora în Har și a căror cunoaștere se face prin Sf. Tradiție și sunt mistere păstrate pentru cei aleși (Mc. 4₁₀₋₁₁; I. Cor. 4₁; Lc. 22₁₉; II. Tim. 4₅; Efes. 1₇₋₁₈).—).

Astăzi după ce credința s'a răspândit, acestea trei *semne* ale credincioșilor s'au înlocuit de Duhul Sfânt cu alte trei daruri dintre cari cea mai mare este dragostea (Rom. 5₅). Așa temeiul credinței este dragostea (Ioan 13₃₄₋₃₅; 15₁₂; Efes. 3₁₇; Mt. 5₃₈₋₄₈; Mc. 12₃₀₋₃₁; Rom. 13₈ și 10; Gal. 5₁₃₋₁₅; I. Ioan 4₁₆₋₁₈; I. Cor. 13₁₋₇). Ceea trei *semne*: limbile, prorociile și cunoașterea cuvântului Dzeesc fără învățătură, au încetat cu desăvârșire (I. Cor. 13₈₋₁₀), pentru că acestea daruri au fost date în parte, adecă numai la unii credincioși și numai până la o vreme, când creștinismul va fi răspândit peste cea mai mare parte a pământului, crescând o biserică mare, cum era înainte de desbinarea catolicilor, a protestanților și a secta-

rilor eretici (Efes. 4.¹³⁻¹⁶; I. Cor. 13.¹⁰⁻¹¹), în cari s'a răcit dragostea (II Tim. 3.¹⁻¹⁰; Mt. 24.¹¹⁻¹³ și 24; Lc. 18.⁸)

Astăzi Sf. Scriptură este răspândită în toate limbile de pe glob. În aceasta Scriptură se cuprind toate prorociile, până la sfârșitul veacurilor. În aceasta Scriptură se cuprinde toată cunoașterea necesară a unui credincios, pentru mântuire și alte cunoștințe au încetat de a se mai da și a se publica de Duhul Sfânt, ba a și fost oprită o nouă învățătură (I. Cor. 3.¹¹; 2 Cor. 11.³⁻⁴ și 13.¹¹⁻¹⁵; Gal. 1.⁷⁻⁹). Așa că cele trei semne au încetat și ne mai având nici un rost, s'au înlocuit cu alte trei semne: *Credința, Speranța și Dragostea* (I. Cor. 13.¹³), în locul celorlalte trei, când dragostea era numai urmărită (I. Cor. 14.¹), nu și practică (Lc. 9.⁵¹⁻⁵⁶; Ps. 139.¹⁴⁰), 19-22; Fapte 5.⁶; I. Cor. 6.¹⁻⁹).

Așadar acum se vestește evanghelia mântuirii sau a împărăției (Mt. 24.¹⁴; Efes. 1.¹³) pentru credincioși și alte cunoștințe au încetat de a se mai da, până va fi vestită și evanghelia eternă (Apoc. 14.⁶), atunci cunoștința va fi desăvârșită (I. Cor. 13.¹²). Creștinii se învață și azi în cunoașterea cuvântului evanghelic, dar aceasta cunoștință a încetat a se înmulți peste aceea ce este descoperit în Sf. Scriptură până la evanghelia eternă.

Astăzi să căutăm darul Duhului Sf. numai acolo, unde credința este nestirbită, unde disperarea credinciosului se schimbă în speranță prin credință și unde credinciosul este încoronat cu virtutea cea mai sublimă a dragostei după 1 Cor. 13.¹⁻⁷; Ioan 13.³⁴⁻³⁵ și unde aceasta *dragoste nu s'a răcit*.

Mântuitorul a fost contra vorbirilor în limbi neînțelese (Mt. 6.⁷⁻¹³) El însuși nu a vorbit nici odată în alta limbă. Și apostolul combate vorbirea fără rost a limbilor (I. Cor. 14.⁶⁻¹⁸ și 18-20), că limbile atunci au înțeles când sunt tâlcuite și când un strein vorbește în limba noastră, ori noi vorbim streinilor în limba lor. Deci să nu mai obosem răbdarea lui Dumnezeu cu o nouă neleguire (Mat. 2.¹⁷; Lc. 12.¹⁰).

Ignatie Dihor
preot

Trecerea dela licee la școlile normale.

Ministerul Instrucțiunii, printr'un ordin recent, a permis trecerea elevilor din licee, resp. din gimnazii, la școlile normale, până la cl. V. inclusiv, și cu condițiunea ca acești elevi să aibă media generală cel puțin 6. Absolvenții claselor I-III. vor putea fi primiți în baza certificatelor, iar absolvenții cl. IV, pentru a putea fi primiți în cl. V., vor trebui să se supună unui examen de primire. Absolvenții din clasele superioare nu pot să ceară admiterea, decât tot în cl. V. La Școala Normală din Arad sunt vacante, pentru normaliști din alte școli sau liceeni, următoarele lo-

curi: în cl. II.: 4 locuri, în cl. III.: 18 locuri, în cl. IV.: 15 locuri, în cl. V.: 18 locuri. O parte dintre elevii, cari au media generală cel puțin 7, vor putea primi burse sau semiburse. Taxele școlare și de internat, în total: 6500.— lei. Cererile se vor înalta cât mai curând la Direcțiunea Școlii. Cât privește cl. I., această clasă se va deschide cu 30 locuri. Condițiunile de primire sunt: 1 Cel puțin 4 clase primare, 2 Vârsta de cel puțin 11 ani împliniți. Candidații pentru cl. I. și cl. V. vor depune examenul de primire în 10 Sept.

INFORMAȚIUNI

Urări. În 12 Iulie l. c., s'au împlinit 9 ani, de când P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, a fost instalat Episcop al Aradului.

Cu acest prilej P. S. Sale s'au trimis la Carlsbad urări de bine din partea consilierilor și funcționarilor eparhiali, protopopilor, preoților și mulți intelectuali din eparhia noastră.

Distinși cu brâu roșu. P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, a împărtășit binecuvântare pentru a purta brâu roșu următorilor preoți: Cornel Popescu din Păuliș, Ioan Tomuța din Lupești, Virgil Popovici Timișoara-Mehala, Octavian Albani, Nadăș, Traian Barzo, Cerneteaz. Să fie în ceas bun.

M. S. Regele la Năsăud. În ziua de 10 Iulie l. c. M. S. Regele Carol al II-lea, însoțit de membrii guvernului, a sosit la Năsăud, pentru a participa la depunerea jurământului noului înființat batalion grăniceresc din Năsăud. La gară Suveranul a fost întâmpinat de P. S. Sa Episcopul Nicolae al Clujului și de autoritățile civile și militare.

Pe o estradă s'a oficiat un scurt serviciu divin de P. S. Sa Episcopul militar Dr. I. Stroia

Depunerea jurământului s'a făcut la castelul roman, unde M. S. a ținut o însuflețită cuvântare.

Patriarhul Ierusalimului. În curând se va face alegerea Patriarhului de Ierusalim.

Cărți și reviste. „Să înceteze confesionalismul politic“, de preotul N. Nichifor Sibiu. O broșură de 31 pagini, scrisă cu multă competență asupra nenorocitului confesionalism politic, introdus la noi prin favorizarea uniților și altor culte minoritare.

Să se facă dreptate. O broșură scrisă cu multă temeinicie și cunoștință de cauză, de părintele consilier V. Nistor dela Metropolia din Sibiu. Se arată cu date statistice că, canonicii, funcționarii, protopopii și preoțimea unită, sunt mai bine salariați ca cei dela episcopii ortodoxe și decât preoțimea noastră.

Câte limbi se vorbesc pe suprafața pământului? Academia franceză de științe a stabilit că în întreaga lume se vorbesc azi 2796 limbi.

Din greutățile și nevoile Maramureșului. Se știe, că cel mai oropsit colț de țară este Maramureșul. Nicăiri nu e pământul mai sărac decât acolo și nicăiri în țară nu e omul mai apăsător de nevoi și mai amărât ca în Maramureș. Mai întâi, anul acesta Maramureșenii n'au nici măcar mămăligă, să mănânce. N'au bani, n'au vite, n'au drumuri —: cum e mai rău, într'un cuvânt. De aceea, guvernul s'a gândit să-i ajute. Și cel dintâi ajutor a fost acela, că li-s'a trimis și li-se trimite mămăligă — adică porumb, efitin. Zilele astea vor pleca spre Maramureș o sută de vagoane noi. S'au luat măsurile ca transportul acesta de porumb să fie scutit de orice fel de taxă, ca să coste cât mai puțin la desfacere.

S'a sculat când era dus la groapă. Ziarele din Italia adac știrea, că în localitatea Setnigiano, din Italia murise un anume Antonio Gagero. Familia făcând toate pregătirile, au pornit cu mortul spre groapă. Marele-a fost spaima tuturor însă, când „mortul” s'a sculat tocmai în drum spre groapă. S'a constatat că „mortul” căzuse numai într'o stare de leșin și era să fie îngropat de viu. Dându-i-se îngrijirile necesare, „mortul” s'a restabilit complet și-și duce traiul mai departe.

Majestatea Sa Regele trece la Sinaia. Se știe că în timpul verii, Regele Carol al II-lea trece la Sinaia — unde stă până spre mijlocul toamnei, când vine din nou la București. Așa făceau și Regii ceilalți, Carol I. și Ferdinand I. Toamna, M. S. Regele se înapoiază la București de obicei odată cu deschiderea Parlamentului. Așa va fi și la toamnă. Vara asta, șederea la Sinaia a M. S. Regelui Carol va începe la 20 Iulie și va ține până în luna Noembrie.

Marele Voevod Mihai a trecut în clasa a treia. A isprăvit cu școala și Măria Sa. În ziua de 9 Iulie Clasa Marelui Voevod Mihai a intrat în vacanța mare. Marele Voevod a plecat în strălănatate, la odihnă — iar cel unsprezece camarazi ai săi sau dus și ei pe acasă, fiecare de unde e. Au dat cu toții examenul, în cap cu Voevodul, în fața Majestății Sale Regelui — Premianții au fost doi: *Marele Voevod și Cernovodeanu Dan*, unul dintre cei mai harnici și mai lubiți camarazi ai Măriei Sale.

A fost un examen cu ascultare, cu note și cu premianți — ca la toate școalele din țară. Majestatea Sa Regele l-a lăudat pe toți și le-a urat vacanță frumoasă, spunându-le că-l așteaptă cu multă dragoste și bucurie la toamnă, când vor începe cu învățătura clasei a treia.

Cărți și reviste.

Viața Ilustrată.

Îmbrăcată în aceeași haină de sărbătoare, cu un cuprins bogat ales și interesant, revista F. O. R. împlineste cinci numere de apariție regulată. În toate părțile

Mitropoliei Ardealului revista a fost primită în familiile intelectualelor cu vădită bucurie și cu aprecieri, cari justifică deplin necesitatea și actualitatea ei.

Preoții și îngeneral biserica noastră ortodoxă, nu au decât să se bucure de activitatea ei și să facă din răspândirea ei un program de lucru, și un apostolat.

Revista *Viața Ilustrată* susține demnitatea bisericii și înalță prestigiu clerului ei. Leagă firul prezentului cu trecutul vieții noastre spirituale și continuă tradiția legii părintești prin credință și cultură creștină. Mai ales se trudește să refacă cuibul familiei pe temeliile morale și religioase și să întoarcă pe intelectuali în sânul bisericii, la practicarea dogmelor și a virtuților ei biblice, mântuitoare.

Până în prezent, revista și-a verificat rostul și se păstrează la înălțimea misiunii și programului ei. Pentru viitor avem garanția directorului ei, d. Nicolae Colan, care a știut să-și asocieze o seamă de colaboratori cu concursul cărora să poarte lupta cea bună.

Considerarea revistei însă, rămâne în sarcina cititorilor ei. Revista trăiește, se hrănește și se îmbracă din... abonamente. Este o datorie morală elementară, ca ceice o citesc să o și plătească, fără amânare, și să o răspândească cu toată râvna și dragostea.

Păr. Visarion.

Nr. 4561—1934.

Comunicat.

Toți acei Cucernici Preoți, cari în cursul anului bugetar curent împlinesc 5, 10, 15 și 20 de ani de serviciu bisericesc și școlar și cu începere de la anul bugetar viitor sunt îndreptățiți la câte o nouă gradăție, să-și înainteze aici prin oficiul protopopesic respectiv, până la 1 Sept. a. c. cererile pentru încuviințarea gradăției.

Cei ce împlinesc 5 ani de serviciu bisericesc și școlar, vor anexa și actele justificative; iar ceilalți vor arăta numai data, de când li s'a pus în curgere prima gradăție cu provocare și la actul ministerial de aprobare, eventual vor arăta actul ministerial, prin care li s'a aprobat ultima gradăție.

Arad, 10 Iulie 1934.

Consiliului eparhial ort. rom. din Arad.

Nr. 4571/1934.

Anunț școlar.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că petițiunile de primire în Academia teologică ort. rom. din Arad, pentru anul școlar 1934/35, sunt a se înalța Consiliului eparhial ort. rom în Arad, până la 10 Sept. 1934 anexând în original următoarele documente:

1. Diploma de bacalaureat sau de Seminar teologic,
2. Act de botez dela Oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent.
3. Certificat de moralitate dela oficiul parohial la care aparține petiționarul.
4. Certificat medical prin care să se constate integritatea spirituală și corporală a petiționarului.
5. Certificat dela preotul locului că știe cetii cu litere cirilice și că are aptitudinal pentru cântări.
6. Certificat despre situația militară a petiționarului, dacă este înrolat.
7. Obligațiunea din partea părinților, ori a tutorului, că va plăti regulat cheltuielile de întreținere obligatorii în internat în cursul anilor de studii.
8. Condițiunile de întreținere în internat sunt: 8000 Lei anual, cari se plătesc în 3 rate anticipative, la Cassa Consiliului eparhial și anume:
Lei 3000 la înscriere; Lei 2500 la 1 Ianuarie 1935 și Lei 2500 la 1 Aprilie 1935.
9. Toți studenții sunt obligați a locui în internatul teologic.
10. Nici un student nu poate fi primit în Academie sau la examen, dacă nu este în ordine cu taxele din internat, restante și curente.

La intrarea în internat, fiecare student va aduce cu sine: 6 cămăși, 6 perechi de subpantaloni, 3 cămăși de noapte, 6 perechi de ciorapi, haine de pat (cearșafuri, plapomă, pernă și cuvertură de pat), 3 ștergere, 3 șervete, un păhar, o ceașcă, 3 farfurii, plepteni, săpun, perie de dinți, de haine, de ghete, ace și îmbrăcămintea necesară.

Studenții sunt obligați a-și procura și purta uniforma școlii (haine de culoare neagră, vestă închisă pălărie și pantofi negri).

11. Petițiunile sunt a se timbra legal și a se scrie cu mâna proprie. Cele netimbrate, ori defectuos instruite, se vor retrimite nerezolvate.

12. Petiționarul să indice domiciliul și poșta ultimă scrisă corect și citeț.

13. Inmatriculările studenților se fac la Rectoratul Academiei, în zilele de 27—30 Septembrie 1934 Cursurile încep la 1 Octombrie 1934.

Cei întârziți dela termenul inmatriculărilor, pot fi inmatriculați și admiși la cursuri numai cu aprobarea Consiliului eparhial.

14. Taxele școlare, ce se plătesc la rectoratul Academiei, sunt de 1100 Lei.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 27 Iunie 1934.

Grigorie
Episcop.

Anunț școlar.

La Școala Normală de fete din Oradea înscrierile se fac începând din 5 Iulie până la 5 Septembrie. Cererile timbrate se vor adresa Direcțiunii școlii însoțite de următoarele acte:

1. Extras de naștere.
2. Certificat școlar din ultima clasă primară pe care a urmat-o candidata.
3. Act de revaccinare.

La cerere se trimite inventarul lucrurilor pe care eleva e obligată să și le aducă pentru internat. Taxa școlară, cuprinzând totul este 8200 lei anual, plătită în 3 rate. Funcționarul o pot plăti în rate lunare.

Examenul de admitere în cl. I. începe la 10 Septembrie a. c. orele 8 dimineața. Candidatele vor fi supuse unei vizite medicale, apoi vor da examen scris (dictare) la L. Română și aritmetică. examen oral la L. română, aritmetică, geografie și istorie (materia cl. IV. primară)

Uniforma se va confecționa după modelul dat de cancelarie.

Candidatele trebuie să aibă 12 ani împliniți, dispense de 6 luni în minus sau plus se dau de direcția școlii, dispense mai mari de cătră Onor. Inspectoratul Școlar Timișoara.

Candidatele reușite la acest examen cu media 8, 9 sau 10 dacă vor putea face dovadă că părinții lor sunt lipsiți de mijloace pot obține scutiri de taxă în sume veritabile.

În clasele II, III, V, VI, VII încă sunt locuri vacante. Cererile de transferare se adresează tot Direcțiunii școlii până la 15 August cel mai târziu, unde se pot lua orice informațiuni, în tot timpul vacanței.

Direcțiunea.

Mulțumită.

Consiliul parohiei ort. rom. din Laz, aduce călduroase mulțumiri Diui prefect Dr. I. Groza, pentru deosebitul interes ce-l are pentru biserica ortodoxă, acordându-ne un ajutor de Lei 14.000 (Patrusprezece mii lei) pentru edificarea bisericii din Laz.

Dumnezeu să-l, dăruiască sănătate spre binele și propășirea națiunii și bisericii noastre.

Laz, luna Iulie, 1934

Preot Sinesle Tăutan.
preș. cons. par.

Cetiți și răspândiți:

»Biserica și Școala»

Mulțumită.

D-l Dr. Ioan Groza Prefectul Jud. Arad, ajungând la cunoștința, că biserica noastră ort. rom. din Crocna, reclamă oarecari reparații pe de-o parte, iar pe de altă parte că unele din uneltele, aparatele și recvizitele sale sunt vechi abia folosibile, iar altele lipsesc cu totul, — a binevoit a ordona suma de 10000 Lei (zece mii Lei) drept ajutor în scopul reparațiilor și prevederii ei cu cele de lipsă. Suma aceasta a fost adusă personal de sus numitul Domn Prefect și predată eplropiei parohiale din loc.

Cu dorința, ca burul Dumnezeu să-l lungească firul vieții, ca în deplină sănătate, să poată conduce, mulți ani, destinele acestui județ, îl rog și pe aceasta cale, a primi expresia celor mai vii mulțumiri.

În numele consiliului parohial ort. rom. din Crocna.

Crocna, la 14 Iulie 1934.

Sabin Stănijan
preot.

Parohii vacante.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial ort. rom. din Arad, Nr. 4240/1934 prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Biserica și Școala“ pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă preotul Cornel Ursuțiu din parohia de clasa I. (primă) Șepreuș.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt următoarele :

1. Sesla parohială de 32 jug. pământ arător,
 2. Stolele legale,
 3. Birul legal luat în concurs din oficiu.
 4. Cănepiște 400 st. p.
 5. Intravilan 400 stp.
 6. Dreptul de pășune după pământ,
- De locuință se va îngriji alesul.

Alesul va servi și va predica regulat la rândul său. Va catehiza la școlile primare din loc, la clasele pentru cari va fi designat. Va plăti impozitele după beneficiul său din parohie.

Reflectanții se vor prezenta în timpul concursului în vre-o Duminică sau sărbătoare spre a se face cunoscuți în cele rituale și oratoric, având avizul prealabil al protopopului tractual.

Cererile de concurs se vor adresa Consiliului

parohial din Șepreuș, și se vor înainta oficiului protopopesc ort. rom. din Ineu.

Consiliul parohial ort. rom. din Șepreuș în înțelegere cu Mihai Cosma protopop. 2—3

Licitație minuendă.

Pe baza Devizului, aprobat de Ven. Consiliu Eparhial prin rezoluțiunea sa No. 4120 | 1934, pentru facerea din nou a Iconostasului și pictarea bisericii se publică licitațiune cu oferte închise, pe ziua de **Duminică 29 Iulie a. c. orele 11 a. m.** în sala școlael confesionale din Șebiuș.

Condițiuni :

1. Prețul de exclamare 130.000 Lei.
2. Licitanții odată cu înaintarea ofertului vor depune vadiu de 5% din prețul de sus ori în bani gata, ori în hârtii de valoare de stat.
3. Licitantul cărui a l-se vor încredința lucrările, va suporta spesele devizului, după suma de lucrare, ce o va întreprinde.
4. Planul și devizul se pot consulta zilnic în biroul oficiului parohial din Șebiuș.
5. Consiliul parohial își rezervă dreptul, să dea lucrările acelu reflectant, care oferă mai multă garanță în toate privințele, fără considerare la rezultatul licitațiunii.
6. La licitație se admit numai maeștrii autorizați.

Reflectanții nu pot pretinde spese de deplasare. Șebiuș, la 1 Iulie 1934.

Ioan Bogdan
paroh.

Licitație minuendă.

Parohia Lunga (Constanța), gara Comloșul-Bănănean, publică licitație verbală, pe ziua de **5 August 1934, ora 13**, care se va ține la Casa Corului, pentru furnizarea ușelor, ferestrelor, corului, padimentului și tencuilei interioare, la biserica nou zidită, conform planului și devizului, cari se pot vedea la oficiul parohial.

Pr. Mitrofan Banciu
paroh, cond. of. parohial

